

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121438948
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121438948.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu A. B. C., C., so sídlom v D., E. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., sídlom v Bratislave, Pajštúnka 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: F. F., nar: XX.XX.XXXX, G. H. XX, XXX XX G. H., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29/29, 040 01 Košice-Staré Mesto, IČO:47 234 466, o zaplatenie 19.918,57 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. februára 2022, č. k. 8Csp/79/2021-145, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 19.918,57 eur, spolu s úrokom vo výške 4.027,38 eur, úrokom z omeškania 926,08 eur, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 20.134,01 eur od 13.10.2020 do 15.12.2020, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 20.034,01 eur od 16.12.2020 do 19.01.2021, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 19.934,01 eur od 20.01.2021 do 19.02.2021, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 19.834,01 eur od 20.02.2021 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.1 a 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods.1 a 2, § 17 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. Uvedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny vo výške 19.918,57 eur spolu s príslušenstvom. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., uzavrel so žalovaným dňa 29.11.2016 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 24.000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 96. mesačných splátkach po 344,35 eur. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu vo výške 25.172,03 eur (pozostávajúca z istiny 20.134 eur, zmluvného úroku 4.027,38 eur, úroku z omeškania 926,08 eur a poplatkov vo výške 84,56 eur). Po postúpení pohľadávky zaplatil žalovaný 3 krát po 100,- eur. Žalovaný sa dostal do omeškania so splatením dlhu, preto žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 02.03.2020 a vyzval žalovaného na jeho úhradu. Súd prvej inštancie po preskúmaní zmluvy o postúpení pohľadávky mal za to, že táto má všetky zákonom požadované náležitosti. Predloženú špecifikáciu pohľadávky považoval za dostatočnú s tým, že bolo z nej možné bez pochybností zistiť, že bola postúpená na žalobcu aj pohľadávka voči žalovanému žalovaná v tomto konaní. Okrem označenia mena, priezviska, rodného čísla a bydliska, bolo riadne konkretizované o aké postúpenie pohľadávky a z ktorej zmluvy sa jedná s uvedením jej čísla a dátumu uzatvorenia. Súd prvej inštancie k tvrdeniu žalovaného, že v rámci identifikácie pohľadávky majú byť uvedené aj iné skutočnosti, a to napr. presné označenie splátok, s ktorými je žalovaný v omeškaní uviedol, že tieto nie sú zákonom vyžadované a nie sú ani potrebné pre spoľahlivé špecifikovanie postupovanej pohľadávky. Čo sa týka námietky

nedostatku vecnej legitímácie žalobcu, súd prvej inštancie mal za preukázané, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola žalobcom v tomto konaní predložená. Zároveň preukázal podacím hárkom spolu s oznámením pošty, že zásielka bola žalovanému riadne doručená. Z oznámenia k podaciemu číslu zásielky bolo zrejmé, že táto bola doručená dňa 05.02.2020, čím bola zachovaná aj lehota 15 dní od výzvy veriteľa pre zosplatenie úveru (vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 02.03.2020). Žalobca v danom prípade preukázal doručenie oznámenia o mimoriadnej splatnosti žalovanému dňa 09.03.2020. Z predloženého výpisu o úhradách povinného predloženého v konaní bolo zrejmé, že povinný sa nachádzal s úhradou časti splatnej pohľadávky v omeškaní viac ako 90 dní. Porovnaním uhradených súm s pôvodným plánom splátok vyplynulo, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol v omeškaní so splátkou č. 19, splatnou dňa 28.07.2018 a nasl. Túto skutočnosť žalovaný pred súdom ani nenamietal. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Žaloba bol v konaní vecne aktívne legitimovaným subjektom. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodnosťou námietky premičania žalovaným a uviedol, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru kvôli splátke splatnej dňa 28.02.2018 ani kvôli splátke splatnej dňa 28.01.2018 tak, ako to tvrdil žalovaný. V tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/2/2020 zo dňa 23.01.2020, v zmysle ktorého podmienkou pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je, okrem uplynutia zákonnej lehoty a upozornenia veriteľa, aby omeškanie so zaplatením splátky ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti trvalo. Z predloženého výpisu o úhradách jednoznačne vyplynulo, že prvá splátka úveru bola splátka splatná dňa 28.01.2017. Splátka splatná dňa 02.08.2018 je 14. splátkou v poradí, pri fixnej výške splátky 344,35 eur, by v čase splatnosti 14. splátky mala byť uhradená suma 4.820,90 eur, vrátane 14. splátky. V čase splatnosti splátky splatnej dňa 28.06.2018, ktorá je 18. splátkou v poradí, by mala byť na úver uhradená suma 6.198,30 eur. Z prehľadu úhrad zároveň vyplynulo, že ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (dňa 02.03.2020) bola uhradená celkovo suma vo výške 6.501,29 eur, pričom sa jedná o úhrady vykonané do dňa 28.01.2020, to znamená, že v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru boli splátky zo dňa 28.02.2018 a 28.06.2018 plne uhradené, nie sú súčasťou žalovaného nároku, preto kvôli nim nemohla byť vyhlásená ani splatnosť úveru. Nakoľko žaloba bola na Okresný súd Banská Bystrica podaná dňa 23.07.2021, vyhlásenie splatnosti úveru pre ktorúkoľvek neskôr splatnú splátku, napr. splátku bezprostredne nasledujúcu, teda splatnú dňa 28.07.2018, znamená, že pohľadávka veriteľa nebola ani sčasti premičaná. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že úver je bez poplatkov a bezúročný z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN. Žalovaný svoje tvrdenie odôvodňoval výpočtom RPMN pre danú zmluvu o úvere na stránke fininfo.sk. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že žalovaným predložený výpočet RPMN zrejme nepočítal so splatnosťou splátky pred koncom mesiaca, preto nastala v ním predložennom RPMN odchýlka od RPMN uvedenom v zmluve (naviac rozdiel RPMN je zanedbateľný - 8,55 % uvedené RPMN v zmluve verzus 8,74 % uvedená žalovaným). Taktiež súd prvej inštancie námietku žalovaného, že v úverovej zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí žalovaný z úveru uhradiť považoval za nedôvodnú. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný dospel k nesprávnemu záveru dôvodiac tým, že celková suma, ktorú by bol povinný splatiť v sume je tvorená na základe jednoduchého výpočtu (počet splátok t.j. 96 splátok x výška splátky 344,35 eur). V danom prípade bolo však potrebné vziať do úvahy ustanovenie čl. 5.17 Produktových obchodných podmienok, podľa ktorého posledná splátka je vo výške zostatku pohľadávky, to znamená, že nebude nevyhnutne vo výške 344,35 eur ako s tým počítal pri výpočte žalovaný. Obdobný prípad riešil Krajský súd v Košiciach sp. zn. 3Co/232/2019 zo dňa 13.02.2020. Pokiaľ žalovaný namietal absenciu údajov o trvaní zmluvy - doba trvania zmluvy je uvedená v štandardných Európskych informáciách o spotrebiteľskom práve ako doba určitá, a to na dobu úverového vzťahu, až do vysporiadania všetkých záväzkov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom. Išlo o štandardne súdmi akceptovanú formuláciu doby trvania zmluvy, nakoľko pri uzatváraní zmluvy nie je reálne možné zistiť, ako dlho bude zmluvný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom trvať (v ideálnom prípade by to bolo do splatenia poslednej splátky podľa zmluvy, t. j. do 28.12.2024, avšak reálne je doba trvania záväzku ovplyvnená napr. omeškaním dlžníka so splácaním záväzku a pod.). Na záver nebola dôvodná ani námietka žalovaného, že veriteľ neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver (predložený výpis z registra SRBI a vyjadrenie žalobcu zo dňa 03.12.2021). Veriteľ si zadovážil informácie o platobnej schopnosti dlžníka v dostatočnej miere. Z výpisu zo sociálnej poisťovne mal za preukázaný príjem žalovaného, z výpisu z bankového úverového registra zisťoval úverové zaťaženie žalovaného a jeho platobnú disciplínu. Súd prvej inštancie poznamenal, že povinnosť banky posudzovať schopnosť dlžníka splácať úver, nezabavuje spotrebiteľa povinnosti uvážiť, či poskytnutý úver s dojednanou výškou mesačnej splátky, bude v jeho

reálnych možnostiach splácať. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5% z nesplatených súm odo dňa omeškania sa s jednotlivými úhradami predmetného dlhu v súlade s ustanovením § 517 OZ a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania a vyššie opísaných predložených dôkazov za to, že uplatnený nárok vo výške 24.872,03 eur (pozostávajúci z istiny 19.834,01 eur, zmluvného úroku 4.027,38 eur, úroku z omeškania 926,08 eur a poplatkov vo výške 84,56 eur) bol dôvodným v celom rozsahu a preto žalobe vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/). Poukazoval na predložený prehľad splátok, podľa ktorého uhrádzal pravidelne splátky až do januára 2018. Prvou omeškanou splátkou bola už splátka 02/2018, ktorá nebola uhradená dňa 28.02.2018 (dátum splatnosti), ale bola čiastočne uhradená až dňa 11.04.2018 vo výške 337,70 eur a vo výške 4,10 eur dňa 11.05.2018. Ani týmto dátumom nedošlo k plnej úhrade splátky splatnej 28.02.2018, nakoľko ku dňu 28.05.2018 (t.j. 3 mesiace po jej splatnosti) bola uhradená iba čiastočne a to vo výške 334,24 eur. Bol toho názoru, že práve splátka splatná dňa 28.02.2018 bola prvou omeškanou splátkou, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Súd prvej inštancie potom celkom svojvoľne uzavrel v rozpore s tvrdeniami tak žalobcu ako aj žalovaného, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre splátku splatnú dňa 28.07.2018, pričom konštatoval, že „túto skutočnosť žalovaný pred súdom ani nenamietal“. Toto konštatovanie súdu sa však nezakladá na pravde, nakoľko po celý čas sporu namietal, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo v dôsledku omeškania so splátkou splatnou dňa 28.02.2018, resp. 28.06.2018 (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.12.2021 ako aj 01.02.2022). Ak totiž k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti malo dôjsť pre nesplnenie splátky splatnej dňa 28.02.2020, tak nemohla byť splnená podmienka 90 dní, ani podmienka 3 mesiacov omeškania splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Uvedené nekorešpondovalo ani s výzvou zo dňa 30.01.2020, ktorou mal veriteľ žalovaného vyzvať, na zaplatenie vtedy splatnej sumy 6.375,95 eur. Z predloženej spisovej dokumentácie bolo zrejmé, že medzi časom zaslanej výzvy zo strany banky zo dňa 30.01.2020 a vyhlásením mimoriadnej splatnosti dňa 02.03.2022 neprešlo 90 dní a taktiež, medzi obdobím od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dňa 02.03.2020 nebol žalovaný do jej postúpenia nepretržite v omeškaní 90 dní, nakoľko aj po dátume 02.03.2020 došlo k čiastkovým úhradám z jeho strany, ktoré vyrovnali tak dlh na splátke splatnej zo dňa 28.06.2018 ako aj splátke splatnej dňa 28.07.2018. Takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti by nemohlo byť platné a malo by za následok aj neplatné postúpenie pohľadávky a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 20.10.2015, sp. zn.: 5Co/111/2015 – 119, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.06.2021, sp. zn. 9Co/82/2020. Žalovaný zotrval na svojej argumentácii smerujúcej k námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a to aj vzhľadom na nedodržanie ustanovenia § 524 OZ, podľa ktorého je veriteľ oprávnený pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu dlžníka, avšak na to, aby došlo k platnému a účinnému postúpeniu pohľadávky, musia byť splnené určité zákonné predpoklady bez ktorých je postúpenie neplatné a nemá právne účinky. Súd prvého stupňa sa zároveň vôbec nevysporiadal s námietkou žalovaného, že žalobca v priebehu konania nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému. Žalovaný zotrval na tom, že predložené dokumenty sú neurčité a nepreukazujú jednoznačné splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle všeobecných ustanovení, ale najmä v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný ďalej súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania. Ako už bolo vyššie spomenuté, splátka splatná dňa 28.02.2018 bola prvou omeškanou splátkou pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Splátka splatná 28.03.2018 bola uhradená 27.06.2018, splátka splatná 28.04.2018 uhradená 27.06.2018, splátka splatná 28.05.2018 uhradená 27.07.2018 a splátka splatná 28.06.2018 uhradená čiastočne 27.7.2018 a 13.09.2018, ale len vo výške 96,58 eur, teda neuhradená v lehote 3 mesiacov do 28.09.2018. Z vyššie uvedeného vyplynulo, že ďalšou splatnou splátkou, s ktorou bol žalovaný v omeškaní viac ako 3 mesiace bola splátka splatná dňa 28.06.2018, čo zároveň korešpondovalo aj s vyššie uvedenou argumentáciou, že aj

zo samotnej výzvy zo dňa 30.01.2020 vyplynulo, že v tom čase žalovaný bol v omeškaní s 19 splátkami (podľa žiadanej sumy vo výzve) a preto najneskorší možný dátum začiatku plynutia premlčacej doby bol 29.06.2018 (deň po splatnosti splátky, pre ktorej nezaplatenie došlo k zosplatneniu). Ak potom veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť tak aplikujú ustanovenia § 103 OZ v súlade s rozhodovacou praxou a výkladom uvedeného ustanovenia bolo zrejmé, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa zročnosti tejto nesplnenej splátky a uplynula najneskôr dňa 29.06.2021, t.j. pred podaním žaloby na súd, ktorá bola podaná až dňa 23.07.2021. Na uvedenú argumentáciu odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.11.2016, sp. zn.3Cdo/174/2016. Ďalej uviedol, že v zmluve absentujú alebo sú nesprávne uvedené obligatórne údaje, preto poskytnutý úver považoval za bezúročný a bezpoplatkový. Vo vzťahu k dobe trvania zmluvy, na ktoré poukazoval súd prvej inštancie, považoval za neurčité. Tento údaj je obligatórnym údajom a preto musí byť vyjadrený dostatočne určito a jasne, čo formulácia „do vysporiadania všetkých vzťahov“ rozhodne nespĺňa a je v rozpore aj so všeobecným ustanovením o určitosti právnych úkonov. Jej neurčité uvedenie v zmluve nemožno konvalidovať ďalším neurčitým uvedením v Štandardných európskych informáciách, ako to „postačovalo“ súdu prvého stupňa, čo nepovažoval za správne. V ďalšom namietal, že v zmluve absentuje osobitný výpočet výšky RPMN a táto je vyjadrená hodnotou 8,55 %. Z uvedeného výpočtu po zadaní potrebných vstupných údajov bolo zrejmé, že skutočná výška RPMN dosahuje až hodnotu 8,74 %, teda nie 8,55 % ako bolo uvedené v zmluve, pričom pri výške úveru 24.000 eur nejde o nezanedbateľný rozdiel, ako to svojvoľne a v rozpore so zákonom uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. Rozhodnutie súdu v tejto otázke považoval za absolútne nesprávne a to aj z toho dôvodu, že súd sám (aspoň to z napádaného rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplývalo) neskúmal výšku RPMN, nepodrobil ju kontrole, ani inak nevysvetlil, na základe akého právneho predpisu zhodnotil, že takáto odchýlka nie je podstatná.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Dôvodil, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Zároveň zastával názor, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by sponchybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Žalobca sa k všetkým relevantne namietaným skutočnostiam vyjadril vo svojich prechádzajúcich vyjadreniach.

4. Žalovaný v replike uviedol, že žalobca v podanom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa doposiaľ nevyjadril. Naďalej trval na podanom odvolaní zo dňa 10.03.2022, ako i na ostatných svojich tvrdeniach obsiahnutých v iných písomných podaniach i prednesených ústne na pojednávaní a v plnej miere sa ich pridržiaval. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku I. a II. tak, ako to uviedol v podanom odvolaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušiť.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 19.918,57 eur spolu s príslušenstvom titulom pohľadávky zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5122652309 zo dňa 29.11.2016 medzi pôvodným žalobcom spoločnosťou C. C., I. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, ktorým nároku žalobcu vo výške 24.872,03 eur s príslušenstvom v celom rozsahu vyhovel, na tom, že v danej veci predmetná Zmluva o úvere uzatvorená dňa 29.11.2016 medzi právnym nástupcom pôvodného veriteľa (C. C., I.) a žalovaným ako dlžníkom, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, pričom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v súlade so zákonom podľa ust. § 92 ods.8 ZoB. Okrem toho súd prvej inštancie nemal za preukázanú námietku žalovaného týkajúcu sa premlčania predmetného nároku žalovaného, nedostatku vecnej legitímácie žalobcu a námietku skúmania bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou podľa §7 ods.1 zákona č. 129/2019 Z.z. Preto súd prvej inštancie vyhodnotil v konaní produkovanú obranu žalovaným ako nedôvodnú. Súčasne vzhľadom na plný úspech žalobcu, tomuto priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

8. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, keď namieta nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, ako aj porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existenciu inej vady, v konkrétnostiach, že poskytnutý úver na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 26.11.2016 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy, resp. ich nesprávneho uvedenia (napr. nesprávnu RPMN, údaj o dobe trvania zmluvy), a tak súd prvej inštancie bez opory v právnych predpisoch, ktoré na daný právny vzťah dopadajú, zastal odlišný právny záver. Zároveň tvrdil, že súd prvej inštancie sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalovaného prezentovanou v jeho podaniach a neskúmal žalovaným uvádzané námietky do takej miery, aby dospel na základe vykonaných dôkazov k správny a udržateľným zisteniam, pričom konal v rozpore s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Preto uplatňovaný nárok považoval v celom rozsahu za nedôvodný, čo do výšky a dôvodu, a to najmä s prihliadnutím na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a premlčanie akéhokoľvek nároku z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a v závislom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania (výrok II.).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré

vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Primárne sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou odvolacej námietky žalovaného spočívajúcej v neuvedení viacerých obligatórnych náležitostí predmetnej Zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, čo v dôsledku ich absencie sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

15. Odvolací súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku, obsahu podaného odvolania i celého spisového materiálu, vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného ako opodstatnenú a dospel k záveru, že zistenú skutočnosť (o absencii náležitostí predmetnej Zmluvy) súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil.

16. Ako vyplýva zo zmluvy o splátkovom úvere (čl. 16), žalovaný uzatvoril so C. C. I. zmluvu o splátkovom úvere, ktorého súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky v znení dodatkov (ďalej len „VOP“). Výška úveru predstavovala sumu 24.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96. mesačných splátkach, s výškou mesačnej splátky 344,35 eur k 28. dňu v kalendárnom mesiaci, pri RPMN 8,55 %, s priemernou RPMN 9,27 %, s fixnou ročnou úrokovou sadzbou do splatnosti 8,90 % a termínom splatnosti prvej splátky január 2017 a konečnej splatnosti december 2024. Celková čiastka k zaplateniu predstavovala sumu 33.055,98 eur. Zo zmluvy pre žalovaného ďalej vyplýva povinnosť poplatku za poistenie k úveru v sume 15,14 eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky úveru. V priebehu konania žalobca C. C., I., postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému na spoločnosť A. B. C., C., resp. na súčasného žalobcu. Ako vyplýva zo špecifikácie postúpeného nároku (čl. 92), žalovaný do podania žaloby zaplatil celkovo žalobcovi z titulu uzatvoreného spotrebiteľského úveru zo dňa 29.11.2016 sumu vo výške 6.694,09 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 3.865,99 eur, zmluvných úrokov vo výške 2.631,28 eur a poplatkov vo výške 196,82 eur, pričom po postúpení pohľadávky žalovaný zaplatil 3-krát po 100 eur. Žalovaný tak celkovo zaplatil na spotrebiteľský úver sumu vo výške 6.994,09 eur.

17. Odvolací súd nespochybnuje uzavretú Zmluvu o úvere ako o zmluvu spotrebiteľskú. Na daný spotrebiteľský vzťah sa aplikujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ o ochrane spotrebiteľa. Zmluva o poskytnutí úveru je spotrebiteľskou zmluvou, pretože zmluvnými stranami sú na jednej strane veriteľ ako dodávateľ, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov a ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na druhej strane subjekt - dlžník, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o žalobe otvoril priestor pre aplikáciu ust. § 52 a nasl. OZ, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, a tiež priestor na aplikáciu ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak;
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

20. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s

ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou autonómie vôle. Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenia úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného jednoznačne bez pochybností vyplýva, že spotrebiteľ (žalovaný) sa mal zaviazat' splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver veriteľovi (žalobcovi A. B. C., C.) v 96-tich splátkach so splatnosťou prvej z nich dňa 28.01.2017 a poslednej z nich dňa 28.12.2024, ku 28. dňu príslušnom kalendárnom mesiaci. Výška splátky bola v uvedenom ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky uvedená jedinou sumou 344,35 eur, z čoho nepochybne vyplýva, že každá zo 96-tich splátok mala byť podľa uvedeného ustanovenia zmluvy o splátkovom úvere vo výške 344,35 eur. Zároveň bolo v zmluve uvedené, že výška poslednej splátky úveru je uvedená v splátkovom kalendári. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného celková čiastka, ktorú mal v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť, bola tvorená súčtom 96-tich splátok vo výške 344,35 eur, t. j. bola v celkovej sume 33.057,60 eur (96 splátok x 344,35 eur). Súčin počtu splátok a výšky splátky jednoznačne nedáva vo výsledku sumu vedenú v zmluve ako celkovú čiastku, ktorú bol povinný spotrebiteľ zaplatiť, a to ani v prípade, že by výška splátky bola znížená o sumu poistného 15,14 eur, že by tento náklad nevstupoval pre dobrovoľnosť poistenia do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

22. Podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

23. V danom prípade bolo nesporné, že celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ podľa predmetnej zmluvy o splátkovom úvere zaplatiť, tvoril súčet všetkých splátok spotrebiteľského úveru. V časti I. bod I. s názvom Základné podmienky zmluvy o splátkovom úvere bolo stanovené, že dlžník (žalovaný - spotrebiteľ) sa zaväzuje poskytnutú úver vrátiť a zaplatiť úroky, a to za podmienok dohodnutých v zmluve.

24. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé pre rozhodnutie súdu relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 21 považoval námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávne uvedeného údajov o celkovej čiastke úveru za nedôvodnú, pričom poukázal na ust. čl. 5.17 Produktových obchodných podmienok, podľa ktorého posledná splátka je vo výške zostatku pohľadávky, teda nebude nevyhnutne vo výške 344,35 eur ako s tým počítal pri výpočte žalovaný. Avšak súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný dospel k nesprávnemu záveru, že celková suma, ktorú by bol žalovaný povinný splatiť je tvorená na základe jednoduchého výpočtu (počet splátok x výška splátky). Uvedené závery súdu prvej inštancie nepotvrdzujú správnosť celkovej čiastky úveru a tieto nemajú oporu v jeho vlastných skutkových zisteniach, keďže sám súd prvej inštancie odkazoval na čl. 5.17 Produktových obchodných podmienok týkajúci sa náležitosti predmetnej zmluvy, pričom z uvedeného nie je možné dospieť k záveru, ako súd prvej inštancie kvalifikoval správnu hodnotu celkovej čiastky bez uvedenia poslednej splátky úveru. Zo spisového materiálu nie je možné zistiť, či sa touto okolnosťou súd prvej inštancie zaoberal. Pre to, aby súd mohol správne vyhodnotiť, či celková čiastka úveru bola uvedená v správnej výške, ktorú by mal žalovaný pri riadnom a včasnom splácaní uhradiť, musí vychádzať z podmienok dojednaných v zmluve, najmä z výšky dojednaných splátok podľa znenia zmluvy. Z predložených listinných dôkazov však vyplýva iba súdom uvádzané znenie čl.

5.17 Produktívnych obchodných podmienok, no bez toho, aby z toho, alebo iného ustanovenia zmluvy vyplývala konkrétna výška poslednej splátky úveru, ktorej výška by bola odlišná od predchádzajúcich splátok. Ak v ďalšom bolo v Produktových obchodných podmienkach v ust. čl. 5 s názvom Splácanie bod 5.17 uvedené, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky (Pohľadávka banky ako istina, príslušenstvo pohľadávky a Poplatky; príslušenstvo pohľadávky tvoria úroky, úroky z omeškania a náklady banky spojené s jej uplatnením, vid'. Definícia pojmov), možno konštatovať, že táto časť Obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou predmetnej zmluvy o splátkovom úvere (vid' ust. časti III. bod 1 písm. b/ zmluvy o splátkovom úvere) nekorešponduje s ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky. Vzhľadom k tomu odvolaciemu súdu plynie, že výška poslednej plátky bola upravená odlišne v Splátkovom kalendári a v POP. Uvedenými rozpormi (nejasnosťami v POP a v Zmluve ohľadom výšky poslednej splátky) sa súd prvej inštancie nezaoberal, čo v tak závažnom posúdení s ohľadom na právne postavenie dlžníka v úverovom vzťahu a povinnostiach mu z neho vyplývajúcich je takýto rozpor ohľadom posúdenia splnenia obsahových náležitostí zmluvy veľmi významný a bolo potrebné mu venovať náležitú pozornosť (samotnou námietkou žalovaného v priebehu konania). Na tomto mieste je potrebné polemizovať o tom, či by výška poslednej plátky mohla byť uvedená aj v Produktívnych obchodných podmienkach (vzhľadom k uvedeniu konkrétnej výšky vo vzťahu ku konkrétnemu úveru).

25. Odvolací súd považuje vyššie uvedený záver súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný a zmätočný, vzhľadom k tomu, že v predmetnej zmluve o splátkovom úvere absentovalo úplné uvedenie náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, keďže nebola uvedená výška poslednej 96-tej splátky, tzv. žalovaný nedisponoval dostatočne jasnou informáciou o celkovej čiastke úveru primeranou jeho rozumovým schopnostiam priemerného spotrebiteľa, čo nesporne sťažuje (až znemožňuje) spotrebiteľovi posúdenie rozsahu svojho záväzku. Absencia tejto náležitosti by viedla k sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.) (záver kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.04.2022). Táto skutočnosť pritom má vplyv na výpočet sumy celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ako aj výšku RPMN. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam sa javí, že neprišlo k správne posúdeniu otázky splnenia náležitostí zmluvy, preto je potom potrebné opätovne posudzovať, či je žalobcom uplatnený nárok dôvodný tak, ako si ho uplatnil.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu na podklade vyššie uvedených skutočností, na základe vykonaného dokazovania posúdiť obligatórne obsahové náležitosti predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predovšetkým žalovaným tvrdené ako nesprávne uvedené, ktoré súd prvej inštancie pomenuje a vyhodnotí, s absenciou ktorých zákonodarca spája právne významné dôsledky, predovšetkým sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (súčasne bude potrebné sa vysporiadať s argumentáciou žalovaného v uvedenom smere), opätovne vec právne posúdiť a prejednať prihliadnúc pritom na žalobou uplatnený nárok žalobcu. V neposlednom rade posúdiť odvolacie argumenty odvolateľa z hľadiska všetkých na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

29. Odvolací súd súčasne zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0
393 ods. 2 CSP).

(§

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).